

Sygn. akt III CNP 2/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa T.K.
przeciwko E.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt II Ca .../17,

**odrzuca skargę i oddala wniosek o przyznanie kosztów
pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zapłatę - w częściowym uwzględnieniu apelacji pozwanej - zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 lipca 2016 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując, że wyrok ten jest niezgodny z art. 379 pkt 4 w związku z art. 367 § 3 k.p.c. w związku z art. 367 § 3 k.p.c. oraz art. 505¹ w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. oznacza jego niezgodność z prawem przedmiotowym, czyli przepisem prawa pozytywnego, z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy i przez swą wadliwość (niezgodność z prawem) powoduje szkodę (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CNP 19/15, nie publ. i z dnia 17 lutego 2016 r., III CNP 32/15, nie publ., oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2017 r., I CNP 7/17, nie publ.). Niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia nie może zatem polegać na tym, że zostało ono wydane z naruszeniem przepisów prawa procesowego (z niewielkimi wyjątkami, które w niniejszej sprawie nie występują; por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 4/15, nie publ.). Jak trafnie podniesiono w doktrynie, wydanie orzeczenia z naruszeniem prawa procesowego, powodującym nawet nieważność postępowania, nie oznacza *eo ipso*, że zaskarżony wyrok orzekający co do istoty sprawy jest niezgodny z prawem.

W tej sytuacji, skoro skarżąca nie wskazała przepisu prawa materialnego, z którym wskazane orzeczenie jest niezgodne, ograniczając się wyłącznie to przytoczenia przepisów prawa procesowego, skarga - jako dotknięta brakiem konstrukcyjnym - podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Ponadto nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody przez wydanie orzeczenia. Nie oznaczono szkody i nawet nie wskazano, że ma charakter rzeczywisty, tzn. że zasądzona należność została w całości zapłacona.

Twierdzenie dotyczące uiszczenia 120 zł nie jest wystarczające, zwłaszcza że skarżąca nie przedstawiła żadnego dokumentu wskazującego na zapłatę tej kwoty i ewentualny tytuł wpłaty.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.) i oddalił wniosek pełnomocnika skarżącej ustanowionego przez sąd o przyznanie kosztów jako bezzasadny, gdyż wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem niespełniającej wymagań stawianych przez ustawę nie stanowi „pomocy” prawnej udzielanej z urzędu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72, oraz z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 12).

kc

jw